

Cuprins

	Lista fotografiilor	
	Lista hărților	
	Introducere	1
1.	Hotărât, militarist, amabil	5
2.	Organizatorul	22
3.	Aviatorul își ia zborul	47
4.	Răzbunarea neputinței de a înțelege	57
5.	Bombardamentele pe timp de noapte și interludiul rusesc	77
6.	Un intendent mult lăudat	98
7.	Înapoi la viața de soldat	122
8.	Sicilia și drumul către Cassibile	157
9.	Împotriva lui Rommel	175
10.	Consulul	188
11.	Cu reputația în joc	208
12.	Un exemplu de îndărătnicie	227
13.	Văzând și făcând	235
14.	Un om pe cont propriu	250
	Bibliografie	256
	Index	258

Aceasta este biografia unui clasicist liberal, care a ajuns unul dintre cei mai de seamă tehnicieni de război ai secolului XX. Este povestea unui remarcabil strateg și organizator, care a fost prins în mrejele unui context politic fatal, a unui om care a rămas în umbră în ceea ce privește recunoașterea publică, dar care a fost considerat de către un renumit șef de Stat Major german ca fiind unul dintre cei trei soldați de frunte ai Germaniei, „care au stărnit admirația și încrederea trupelor” – ceilalți doi fiind Rommel și Guderian. Deși cartea nu își propune să fie o istorie a campaniilor pe care le-a purtat Albert Kesselring, aceasta trebuie să aducă în discuție informații și opinii care, până în prezent¹, au rămas departe de ochii lumii, Kesselring fiind o persoană cât se poate de modestă, ultimul om care s-ar fi lăudat în gura mare cu realizările sale remarcabile. În ciuda acestui fapt, lui i se datorează, în mare parte, începuturile unor structuri militare precum *Wehrmacht* și *Luftwaffe*, care, prin curajul și conceptul lor original, i-au adus lui Adolf Hitler victorii însemnate în prima fază a celui de-al Doilea Război Mondial. Fără contribuția sa hotărâtă adusă sistemului, făcută cu șarm și persistență, armatele mai sus menționate ar fi rămas mediocre. Ca rezultat, au fost câștigate bătălii care, altfel, s-ar fi transformat în remize, iar cele care ar fi putut fi pierdute au devenit remize. Mai mult decât atât, fără expertiza sa militară, planurile cele mai ambițioase ale lui Adolf Hitler s-ar fi prăbușit, poate, de la bun început, iar lunga retragere pe care Kesselring avea să o plănuiască începând cu 1942 n-ar fi fost niciodată necesară.

De ce a rămas atunci Kesselring în umbra unora precum Rommel, Guderian, Montgomery, Patton și alte „miracole ale propagandei”, toți soldați ale căror fapte de arme au fost remarcabile, care au ajuns în lumina reflectoarelor prin victoriile obținute, dar nu s-au remarcat în momentele de cumpănă, așa cum s-a întâmplat cu Kesselring timp de aproape șase ani? Într-un fel, răspunsul îl aflăm atunci când ne dăm seama că viețile generalilor lui Hitler rămân puțin cunoscute, deși mulți și-au publicat memoriile, iar istoricii au avut la îndemână o cantitate imensă de surse relevante. Mai sunt încă lucruri rămase nedezvăluite; nu au fost publicate toate istoriile oficiale

¹ Prima ediție a cărții a apărut în anul 1978. A doua jumătate a anilor '70 marchează un revizionism al modului în care este perceput armata germană din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, atât în literatura de specialitate, cât și în cadrul culturii populare. Faptul este cauzat atât de accesul la noi surse, cât și de contextul politic al Războiului Rece, în care sovieticii, foștii aliați, deveniseră noii adversari. La nivelul culturii populare, un caz elocvent în acest sens este filmul artistic „Cross of Iron” (Crucea de Fier, 1977), în regia lui Sam Peckinpah. (n. trad.)

și de abia în ultimul deceniu diminuarea vechilor ostilități a făcut posibilă o atitudine mai deschisă, care să permită aducerea în discuție a unor puncte de vedere ce nu ar fi putut fi publicate în cursul anilor '50. Poate că volumul imens de informație este de vină; au fost prea multe lucruri de procesat și, până în prezent, au existat prea puțini traducători care să descifreze sursele germane și să le facă accesibile publicului din țările vorbitoare de limba engleză. Urmarea a fost că doar o mică parte din informațiile aflate la dispoziție au fost traduse. Astfel, sunt puțini – și puțin cunoscuți – aceia care să cunoască dedesubturile unor episoade importante și care să fie la curent cu diversele moduri în care germanii au resimțit evenimentele cu pricina, în cursul acelor ani traumatizanți. Astfel de informații rămân, de asemenea, necunoscute și publicului german, nu doar celorlalte. Majoritatea cărților de succes scrise în limba engleză despre germani au la bază doar câteva surse cunoscute – surse care, de multe ori, reflectă pozițiile părtinitoare din perioada imediat de după război. Povestea lui Kesselring este un caz clasic de repetare a aceluiași stereotipuri. Atunci când Kesselring și-a scris memoriile, el nu a avut accesul aproape nelimitat la referințe personale sau lucrări publicate de care s-au bucurat adversarii săi britanici sau americani care au făcut același lucru. Și le-a scris pe ascuns, atunci când era la închisoare, departe de arhive esențiale și ținut adesea sub supraveghere. Mai mult decât atât, Kesselring și contemporanii săi au trebuit să fie extrem de atenți cu orice lucru pe care îl rosteau, pentru a nu oferi, în mod necugetat, dovezi tribunalelor militare care îi judecau pe ei sau pe camarazii lor. După ce pierduseră frâiele puterii, a trebuit să treacă mult timp până ca generalii germani să poată avea vreun impact pe scena politică prin dezvăluiri care să afecteze anumite persoane, statul sau alianțe în care națiunea lor aspira să devină membru. Că ei au rămas într-atât de credincioși fostei lor cauze și că au respins orice fel de publicitate negativă, acesta este un fapt care a trecut aproape neobservat.

Prin educația sa, Kesselring era cât se poate de potrivit pentru a lucra eficient din umbra unor personalități exuberante, oameni de stat și politicieni, care se mândreau cu realizările lor, în vreme ce el le ceda propriile sale contribuții esențiale, asumându-și vina pentru greșelile făcute. Exuberanța lui Hermann Göring, înregistrarea deosebită a lui Erhard Milch, adulația de care s-a bucurat, înainte și după moartea sa înainte de vreme, toate ascund esența adevărului – faptul că piatra de temelie pentru *Luftwaffe* a fost pusă de Kesselring în timp ce se afla în serviciul lui Hans von Seeckt și că structura pe care armata aeriană s-a bazat a fost creată de el. De asemenea, Kesselring este de obicei învinuit pentru că l-a făcut în 1937 pe Göring să fie împotriva creării unei forțe strategice de bombardament, trecându-se cu vederea faptul că, în realitate, el a fost în spatele acestei arme de dominație aeriană, care a devenit ramura *tactică* a *Luftwaffe*, având o contribuție vitală la cucerirea rapidă a Poloniei, Olandei, Belgiei și Franței. Unii uită că el s-a